

Рівненський державний

гуманітарний університет

Студентський дайджест

Збірник наукових матеріалів здобувачів
вищої освіти

№ 3
2021

Рівненський державний гуманітарний університет
Психолого-природничий факультет

Студентський дайджест

збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти

Випуск 3

Рівне, 2021

СТУДЕНТСЬКИЙ ДАЙДЖЕСТ: збірник наукових матеріалів здобувачів вищої освіти. – Випуск 3. – Рівне: РДГУ, 2021. – 150 с.

Головний редактор:

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор, перший проректор, завідувач кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Виконавчий редактор:

Корчакова Наталія Вікторівна – доктор психологічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Члени редакційної колегії

Немеш Олена Миколаївна – доктор психологічних наук, професор, в.о.ректора Рівненського державного гуманітарного університету.

Павелків Віталій Романович – доктор психологічних наук, професор, декан психолого-природничого факультету Рівненського державного гуманітарного університету.

Безлюдна Валентина Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент, професор кафедри вікової та педагогічної психології Рівненського державного гуманітарного університету.

Юрчук Олексій Іванович – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки і психології (дошкільної та корекційної) імені проф. Поніманської Т. І Рівненського державного гуманітарного університету

*Друкується за рішенням Вченої Ради РДГУ
(протокол № 5 від 27 травня 2021 р.)*

За достовірність фактів, дат, назв тощо відповідальність несуть автори матеріалів.

УДК 159.9.07 : [37.035 : 316.46] – 053.6

ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЛІДЕРСТВА В ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ

Гуринчук Ангеліна, здобувач ОС «бакалавр»

спеціальності 053 «Психологія» (практична психологія), IV курс, РДГУ

Керівник: Джемдзера О. В., старший викладач

За останнє десятиліття вивчення проблеми лідерства інтенсифікувалося та якісно змінилося. Дослідники намагаються виявити найбільш загальні закономірності лідерства за рахунок залучення до цієї царини глобальних теоретичних уявлень із різних психологічних теорій (теорії атрибуції, когнітивного й інтеракціоністського підходів та ін.). Основною заслугою гендерної психології лідерства є постановка завдання порівняльного вивчення лідерів різної статі. Актуальність цієї проблеми зростає у зв'язку із характерним для сучасного суспільства процесом вирівнювання соціальних прав чоловіків і жінок, що приводять до зміни традиційних понять про лідерську роль.

Мета: дослідження гендерних відмінностей прояву лідерства у юнацькому віці.

Виклад основного матеріалу дослідження: Актуальність проблеми лідерства обумовлена тим, що в психології не існує задовільного пояснення фактів неоднозначності характеристик лідерства. Дослідження гендерних аспектів лідерства становить особливий інтерес також у зв'язку з подвійністю її походження. З одного боку, є результатом прямих і непрямих педагогічних та адміністративних впливів. З іншого боку, це організм, що саморозвивається, діє за власно створеними правилами, не залежить від думки дорослих [1, с.90-98].

Психологія гендеру є величезним полем для вивчення установок, стереотипів, соціального сприйняття й самосприйняття, виникнення соціальних норм і ролей. Під час розробки проблеми лідерства виникло багато теорій. Класичні теорії бачили природу лідерства в уроджених якостях людини (теорія рис); уважалося, що лідерство – це продукт ситуації (ситуаційна теорія). Представники системного (синтетичного) підходу (ситуаційно – особистісна теорія) вважали, що аналіз лідерства повинен базуватись на урахуванні трьох основних складових цього процесу: характеристиках лідерів, характеристиках послідовників і характеристиках ситуацій, у яких має місце взаємодія членів групи [3, с.197].

Одна зі спроб опису лідерства з позиції нового, «синтетичного» підходу належить Джиббу. Він розглядає лідерство як інтеракціоністський феномен, що виникає під час утворення групи. Інтеракція (взаємодія) членів групи спричиняє розвиток групової структури й пов'язану з ним диференціацію групових ролей. Уявлення особистості про роль лідера залежать не тільки від рольових приписів групи й індивідуальних властивостей особистості, але також і від сприйняття членами групи даної особистості відповідно до цих приписів. Останнє, однак, змінюється від ситуації до ситуації [4, с.11]. У сучасних тенденціях вивчення лідерства, що з'явилися останнім часом у зарубіжній і вітчизняній психології, лідерство розглядається в різних напрямках: лідерство як образ (когнітивний підхід), лідерство як інтеракціоністський феномен (інтеракціоністський підхід), лідерство як межева роль (теорія систем) [1, с. 90-98].

Традиційно проблема лідерства вивчалася без обліку статі, оскільки лідерська роль уважалася маскулінною. Однак до кінця ХХ століття все більше стала поширюватись думка, що жінки теж можуть виконувати роль лідера. Виникла необхідність порівняльного дослідження лідерів обох статей. Хоча перші дослідження в гендерній психології лідерства були проведені в США ще в 1945 р. Уайтом і Харвелом, ця галузь активно почала формуватись лише в 70-ті рр. ХХ ст. Питаннями гендерної психології лідерства в зарубіжній психології займалися Боумен, Дж.Бергер, Е.Ігли та ін. [4, с.11]. Самобутність вітчизняних досліджень проявляється в системному вивченні лідерства, включенні в теоретичний аналіз категорії предметної діяльності як системотворюючого фактора реальної людської групи, її феноменів, у тому числі й лідерства. Дослідження лідерів у радянській психології з позицій статевого диморфізму проводилися в ананьєвській школі, починаючи з 1960-х років. У

гендерних дослідженнях звертається увага на те, що, залежно від різних сфер діяльності, лідерські якості чоловіка й жінки проявляються порізно, вони істотно відрізняються від того, де вони отримані: у лабораторних умовах, у «польових» умовах або в реальних родинях. Частина вчених дотримуються думки, що жіноче лідерство має свою специфіку, і закріплюють за жінкою більш демократичний, гнучкий стиль керівництва, уважають, що жінці більше властиві емпатійність, товариськість, більша пластичність нервової системи, адаптивність, менша агресивність [5].

Дослідження показують, що лідери мають ряд загальних якостей: компетентність, демонстративність, працездатність, інтернальність, креативність. У них висока самооцінка, ясне уявлення про цілі, вони усвідомлюють свій потенціал і не зважають на обмеження, розважливі, напористі, незалежні. Вони частіше виступають у ролі емоційного лідера, орієнтуються на міжособистісні стосунки, домінують у малих групах, більш відкриті, експансивні, краще взаємодіють із персоналом.

Усі теорії, що пояснюють причини гендерної диспропорції лідерства між чоловіками й жінками, можна розділити на три види. Перші вважають основним гендерний фактор, другі віддають перевагу лідерській позиції, а треті розглядають обидва фактори як рівноцінні.

У більшості робіт, присвячених гендерним проблемам лідерства, найбільш часто вивчаються шість проблем зв'язку лідерства й статі:

- 1) частота появи чоловіків і жінок у ролі лідерів;
- 2) лідерський стиль поведінки;
- 3) ефективність виконання лідерської ролі;
- 4) лідерство й статеві структура групи;
- 5) прагнення до лідерства;
- 6) гендерна ідентичність лідерів [3, с.167].

Пошук причин гендерної диспропорції лідерства, розходжень (або доказів їхньої відсутності) між лідерами-чоловіками й лідерами-жінками ведеться за п'ятьма напрямками. До першого відносяться традиційні теоретичні підходи, що склалися в психології: когнітивізм, біхевіоризм, фрейдизм. Другий напрям пов'язаний із загальними розходженнями між чоловіками й жінками. До третього напрямку відносяться класичні лідерські концепції, що включили у свій арсенал фактор статі. До четвертого можна віднести власне гендерні теорії лідерства. П'ятий напрям – роботи, що не мають чіткої теоретичної основи й убачають причини гендерної диспропорції лідерства в статевій дискримінації [5].

Під час обробки соціальної інформації використовуються три види схем: особистісні, ситуаційні, рольові. Останні можуть бути пов'язані зі статтю (гендерна роль) або з посадою. Схема дозволяє швидко пізнати стимул і передбачати поведінку. Так народжуються стереотипи сприйняття навколишніх: про те, як повинні поводитись чоловіки й жінки (гендерний стереотип), і про те, яким повинен бути лідер, менеджер (лідерський стереотип). Щоб усунути неузгодженість, яка виникає між прогнозованою за стереотипом і реальною поведінкою іншої людини, індивід застосовує такі прийоми: каузальну атрибуцію; ігнорування неузгодженості; рольове вирівнювання; навішування девіантного ярлика.

Лідером сприймається особистості в якого найбільш яскраво виражені характеристики, які відповідають уявленням групи про лідерство (прототипу лідера). Приналежність лідерської ролі не залежить від статі й однаковою мірою притаманна чоловікові й жінці. Однак існують розходження в уявленнях про статеву принадлежність лідерського статусу. Дівчата частіше, ніж юнаки, приписують роль лідера (як формального, так і неформального) жінці, а юнаки віддають перевагу жіночій статі тільки з позиції формального лідерства. Факторами, які впливають на особливості міжособистісного сприйняття лідерів, є структура (формальна або неформальна) і сфера (емоційна, ділова) внутрішньогрупових відносин. Уявлення молоді про гендерну специфіку лідерства відрізняються від традиційних норм «чоловічого» і «жіночого» лідерства. Лідерська роль, що традиційно вважається маскуліною, у молоді доповнюється деякими фемінними характеристиками (чуйність, доброзичливість тощо). Це може свідчити про те, що молоді

люди вже не цілковито знаходяться під впливом норм і гендернорольових стереотипів щодо лідерської ролі.

Найбільшу кількість лідерських позицій займають дівчата, для більшості яких притаманний маскулінний тип гендерної ідентичності, а також характерні високі показники сприйняття їх членами групи за типово маскулініними якостями лідерства. Для юнаківлідерів, поряд із переважанням у них маскулінного типу гендерної ідентичності, характерним є також прояв андрогінного типу гендерної ідентичності й сполучення маскуліних і фемінних якостей.

Висновки: Таким чином, вивчення й осмислення поняття лідерства свідчить про те, що погляд на його сутність та значущість змінюються залежно від часу та соціуму. Завдяки проведеному логіко-історичному аналізу лідерства та основних теоретичних підходів до його визначення ми встановили, що гендер як соціальний феномен є регулятором у системі лідерства. На основі цього можна сказати, що у хлопців та дівчат формується різні риси характеру. Гендерний аспект лідерства є недостатньо вивченим та потребує детальніших досліджень.

Список використаних джерел:

1. Алифанов С.А. Основные направления анализа лидерства / С. А. Алифанов // Вопросы психологии. – № 3. – 1991. – С. 90-98.
2. Андреева Г.М. Социальная психология: Учеб. для студентов вузов. / Г.М.Андреева – М.: Аспект-Пресс, 2000. – 373 с.
3. Бендас Т.В. Гендерная психология лидерства: Монография. / Т.В. Бендас – Оренбург: ИПК ОГУ, 2000. – 167 с.
4. Кричевский Р.Л. Психология лидерства: [учебное пособие] / Р.Л. Кричевский.– М.: Статут, 2007. – 542 с.
5. Клецина И.С. Психология гендерных отношений: теория и практика / И.С.Клецина - СПб.: Алетейя, 2004.

УДК: 159.97:001

ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФЕНОМЕНУ СТРАХУ У СУЧАСНІЙ НАУЦІ

Даниляк Катерина, здобувач ОС «магістр»
Спеціальності 053 «Психологія», 1 курс, РДГУ
Керівник: Бабак К. В., канд. психол. наук, доцент

Постановка проблеми. Сучасна людина в своєму житті неодмінно стикається з великою кількістю негативних ситуацій, які згубно впливають на її психічний стан та сприяють виникненню почуття страху. Страх як емоційний процес – внутрішній стан, що обумовлений загрозою реального або передбачуваного лиха.

Звертаючись до історії вивчення страху, можна побачити як його трактували у різні епохи. Так, страх визначали як почуття, емоцію, пристрасть чи фрустрацію (П. К. Анохін, Дж. Боулбі, В. К. Вілюнас, Л. С. Виготський, К. Изард, М. Д. Левітов, Ф. Ріман, І. М. Сеченов, З. Фрейд, П. М. Якобсон та ін.). На сьогоднішній день, не дивлячись на значимість феномену страху, й досі не існує єдиної думки щодо нього [1-5].

У ХХ столітті, коли психологія виділилась і стала самостійною наукою, феномен страху стає предметом психологічних досліджень, відбулася його класифікація. Страх виступає одним з основних феноменів існування людини. Проблема страхів є багатовіковою у історії людства, вона вивчалась здавна, проте надійних критеріїв визначення і розуміння цього феномена дотепер не виявлено.

Мета статті: теоретично дослідити психологічні особливості феномену страху у сучасній науці.

З М І С Т

АПОСТОЛ М. ВЗАЄМОДІЯ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ З БАТЬКАМИ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ.....	5
БАБАК А. ПСИХОЛОГІЧНА ГОТОВНІСТЬ ДИТИНИ ДО НАВЧАННЯ.....	8
БЕНДЮГ В. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕДІНКИ ПОДРУЖЖЯ В КОНФЛІКТІ.....	10
БЕНДЮГ В. ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ ТИПУ ТЕМПЕРАМЕНТУ НА ПОВЕДІНКУ ПОДРУЖЖЯ В КОНФЛІКТІ.....	13
БІЛЬ Ю. ЧИННИКИ АГРЕСИВНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	15
БОРТНІК М. ПСИХОЛОГІЧНІ ДЕТЕРМІНАНТИ ПРОЯВІВ ІНФАНТИЛІЗМУ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	17
ВАЛАГА О. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ Я-ОБРАЗУ В РАНЬОМУ ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ.....	20
ГРЕБІНЕВИЧ М. ВПЛИВ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ НА ПРОФЕСІЙНЕ САМОВИЗНАЧЕННЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	21
ГУЗЕЙ А. ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ МОЛОДОГО ФАХІВЦЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ.....	24
ГУРИНЧУК А. ГЕНДЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЛІДЕРСТВА В ЮНАЦЬКОМУ ВІЦІ.....	28
ДАНИЛЯК К. ДОСЛІДЖЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ФЕНОМЕНУ СТРАХУ У СУЧАСНІЙ НАУЦІ.....	30
ДВОРАК Д. ПСИХОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА БУЛІНГУ У ШКІЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	32
ДЕМ'ЯНЮК В. ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ СИСТЕМИ ОСВІТИ ДО УМОВ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	35
ДЕРЕЛО І. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ САМОПРЕЗЕНТАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ-ЖІНОК.....	39
ДЖЕДЖЕРА О. ВПЛИВ СТРЕСУ НА ПЕРЕЖИВАННЯ ЕМОЦІЙНИХ СТАНІВ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	41
ДЗЬОБА Ю. ПРИЧИНИ ТА ПРОЯВИ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ ПІДЛІТКІВ.....	43
ЄФІМОВА М. МПСИХОЛОГІЧНІ ЗАХОДИ З ПРОФІЛАКТИКИ АГРЕСИВНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДЛІТКІВ.....	45
КИЛИМЧУК І. РОЛЬ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СЛУЖБИ У ФОРМУВАННІ В УЧАСНИКІВ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ТОЛЕРАНТНОГО СТАВЛЕННЯ ДО ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ.....	49
КОБЕЦЬ Д. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	52
КОВАЛЕЦЬ А. УЯВЛЕННЯ ЮНАЦТВА ПРО МАЙБУТНЬОГО ШЛЮБНОГО ПАРТНЕРА.....	55
КОВАЛЬЧУК Х. ОСОБЛИВОСТІ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ СТУДЕНТІВ.....	57
КОЗЕНЮК М. ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ ОСОБИСТІСНОЇ ГОТОВНОСТІ СТАРШОКЛАСНИКІВ ДО ВИБОРУ ПРОФЕСІЇ.....	58
КОНОНЧУК А. ЗДАТНІСТЬ ДО ЕМПАТІЇ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ.....	62
КОСТЮКОВИЧ І. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ САМООЦІНКИ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	65
КУЛАКЕВИЧ П. БАТЬКІВСТВО ТА МАТЕРИНСТВО ЯК СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ФЕНОМЕН.....	69
ЛАТА І. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ФЕНОМЕНУ «ВИГНАНЦЯ» В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	72

МАРТЮЧЕНКО К. ПСИХОЛОГІЧНЕ БЛАГОПОЛУЧЧЯ ОСОБИСТОСТІ.....	74
МАРЧУК К. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРИЧИН БУЛІНГУ В НАВЧАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	77
МЕЛЬНИК Т. ПСИХОЛОГІЧНІ ЧИННИКИ АКЦЕНТУАЦІЇ ХАРАКТЕРУ У ПІДЛІТКІВ.....	78
МИСЬКО Є. ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	81
МИХАЙЛОВА Т. ШЛЯХИ ЗАПОБІГАННЯ ТА КОНСТРУКТИВНОГО РОЗВ'ЯЗАННЯ КОНФЛІКТІВ У ПІДЛІТКОВИХ КОЛЕКТИВАХ.....	83
МОВЧКО О. ПСИХОЛОГІЧНІ БАР'ЄРИ ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ У ВЗАЄМОДІЇ ІЗ ПЕДАГОГІЧНИМ КОЛЕКТИВОМ.....	86
НЕЧАЄВА Р. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОСТТРАВМАТИЧНОГО СТРЕСОВОГО РОЗЛАДУ У ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ.....	89
НІКШИНА Д. ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В ОСВІТНЬО-ВИХОВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	94
ОЛЕКСІЙЧУК З. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ВПЛИВУ МУЗИКИ НА ЕМОЦІЙНІ СТАНИ ШКОЛЯРІВ.....	97
ОМЕЛЬЧУК О. ТРАНСФОРМАЦІЯ КОНЦЕПТУ Я-ПСИХОЛОГ У СТРУКТУРІ САМОСВІДОМОСТІ СТУДЕНТІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ.....	101
ПИЛИШОК Т. ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ МОТИВАЦІЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ.....	104
ПИСЬМЕННА В. ОСОБЛИВОСТІ САМОСТАВЛЕННЯ У НЕЗАДОВОЛЕНИХ ВЛАСНОЮ ЗОВНІШНІСТЮ ДІВЧАТ.....	105
ПОДЕЙКО Л. РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ.....	109
РАБОВИЧ І. ОСОБЛИВОСТІ ДІАГНОСТИКИ ПРОЯВІВ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ У ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ.....	111
РАБОВИЧ І. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ У КОРЕКЦІЙНІЙ РОБОТІ З ПІДЛІТКАМИ, ЯКІ МАЮТЬ ПРОЯВИ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ.....	113
РОМАНОВИЧ І. ПОПЕРЕДЖЕННЯ СУЇЦИДАЛЬНИХ НАХИЛІВ СЕРЕД СТАРШОКЛАСНИКІВ.....	116
РОМАНЮК В. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ РОЗВИТКОМ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ ПІДЛІТКІВ І ЇХ СОЦІАЛЬНОГО СТАТУСУ В ГРУПІ.....	120
СОСОНЮК О. РОБОТА ПСИХОЛОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ ЩОДО РОЗВИТКУ ЕМПАТІЇ У ПІДЛІТКІВ.....	122
СТУПНИЦЬКА А., КОНОНЧУК А. ДОВІРА ЯК ОСНОВНА ФОНОВА ПЕРЕДУМОВА ВЗАЄМОДІЇ ВИКЛАДАЧА ТА СТУДЕНТІВ.....	125
СИРОТЮК А. ДЕПРЕСІЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19.....	129
ТКАЧ О. ПСИХОЛОГІЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯВИЩА СОЦІАЛЬНОГО ВИГНАННІ В НАВЧАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ.....	135
ЧЕРНИЖ Я. ОСОБЛИВОСТІ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ ПІДЛІТКІВ З ДЕВІАНТНОЮ ПОВЕДІНКОЮ.....	137
ЧИЧУК Ю. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТРЕСОСТІЙКОСТІ СТУДЕНТСЬКОМУ ВІЦІ.....	140
ЧОРНОУС Я. ВПЛИВ ТРИВОЖНОСТІ НА НАВЧАЛЬНУ УСПІШНІСТЬ УЧНІВ....	142
ШЕПЕЛЬЧУК І. ЕМПІРИЧНЕ ВИВЧЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ 6-7 РОКІВ ДО УМОВ НУШ.....	144